

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

Ένας μεγάλος αυτοκράτωρ. Το Βυζάντιο κατά την περίοδο της βασιλείας του 'Ανδρονίκου. Πώς κυβερνούσε το κράτος του. 'Η άμειλιτη καταδίωξις των ευγενών του Βυζαντίου. 'Η τρομεράτις του 'Ανδρονίκου. 'Η τρομερές του εκδικήσεις κκι τιμωρίες. 'Η επανάστασις της Βιθυνίας. Γερωνικαί έρωτες του αυτοκράτορος. 'Η επιδρομή των Νορμανδών. 'Η άγωνα του 'Ανδρονίκου. 'Ο όρμος πρής την πύωι. 'Η στάσις του 'Ισακίου 'Αγγέλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θ'.

Είδας από προηγουμένο φύλλο πως ο 'Ανδρόνικος, έπειτα από μι άοιάληρη σειρά φρικαστικών έγγλημάτων, κατορθώσε να γίνη αυτοκράτωρ του Βυζαντίου.

Όστόσο, ο σφετεριστής αυτός του θρόνου, χάρις στις μεγάλες του ικανότητες, κατορθώσε να φανή αντίστις της υψηλής του θέσεως.

Αν είχε φανεί λιγότερο σκληρός και άμμοχαής— γράφει γι αυτόν ένας χρονικογράφος— άσφαλώς ή 'Ιστορία θα τον κατέτασσε μεταξύ των μεγαλειτέρων αυτοκρατόρων του Βυζαντίου.

Ο 'Ανδρόνικος είχε πλήρη έπίγνοιον των αυτοκρατορικών του καθηκόντων. Τιποτε δεν ήταν άνωτερο των δυνάμεών του. Άναδιογράνωσε τη διοίκησι, ή όποια βρισκόταν σε οίκτω γάλια. Προστέταξε τους βανούς και τιμούς ύπαλλήλων και χτίτισε άάλητητα τους άμφιβους. Έλάμψανε τις φορολογίες, ή όποιες έδίδαναν το λαό. Άπαύτωσε δε από ύλους να έστρεφόν άμέσως και άσφητητι κάθε διαταγή του.

Ό,τι λέω— έλεγε κάποτε στους αυλικούς— δεν το λέω στον άέρα. Άν χωμά μ'έτα άγοροποιήσετε να έκτελέστω μι διαταγή μου, πρέπει κατόπιν να φοβήητε την όρηγί μου. Βασιλιά, άδυσόλητη, θα έσπασή σ' έκείνοσ που θα ένεργήσουν έναντιον των θελήσων μου και δεν θα θελήσων να σιωποφωθούν πρής τις αυτοκρατορικές θελήσεις μου.

Μιά άλλη φορά πάλι έλεγε σε μερικούς άνωτέρους ύπαλλήλους:

— Βλέπετε το σταθί μου;... Δεν το φοβάω για φροδορα... Διαλέχτε: ή θα πάρετε να είστε άδικοι πρής το λαό ή θα πεθάνετε!...

Όπως ήταν φυσικό, μ' ένα τέτοιο μονάχη, ή τάξις δεν άργησε ν' αποκατασταθί στην αυτοκρατορία και να έπαλοδοθή μι πραγματική και μεγάλη εύθυγία για όλο το λαό.

Έκτός των άλλων, ο 'Ανδρόνικος έκανε μεγάλα και σπουδαία δημόσια έργα, καλιπτόντας το μεγαλιτερο μέρος των έξόδων του με δικά του χορηγία. Έχτισε λαμπρά κτίρια και άραιές έκκλησίες και ένδιαφέθηκε τέλος για τα γράμματα και τις τέχνες και έπροστέταξε τους συγγραφείς.

Δυστυχώς, παρ' όλα αυτά, ο 'Ανδρόνικος, ανεβαίνοντας στο θρόνον, είχε διατηρήσει όλα τα πάθη και όλες τις άδυναμίες, ή όποιες, σ' όλη του τη ζωή, έξουδετέρωναν πάντοτε τα μεγάλα και άναμφοβήτητα προτερήματά του. Όπως είχε άνεβεί στο θρόνον διά της βίας και με έγγληματα, έτσι με τον ίδιο τρόπο τον διατήρησε. Βλέποντας την έναντιον τον άριστοκρατικών οικογενειών του Βυζαντίου, τις χτίτισε άάλητητα. Όχι και σ' αυτές άκόμη τους στενούς συγγενείς του δεν έχωρίστηκε. 'Η σκληρότης του σ' αυτή την περίστασι έπληξε προποαγής.

Η πιο ένδοξος οικογένειος του Βυζαντίου, οι Κομνηνοί, οι 'Αγγελιοί, οι Καντακουζηνοί, οι Κομισσάτοιοι, χτίθθηκαν κατατάγαλια. Τρομοκρατικά πραγματικά έπαροσασε στην Κοσταντινουπόλι και όλοι παρολοδοτήνοντο, όλοι παρολοδοτήνοντο από τις χιλιάδες των αυτοκρατορικών οικογενειών.

Όταν κάποτε, οι αντίχληοί του προκάλεσαν μι στάσι στη Βιθυνία, την έπνιξε με την πρώτη της εκδήλωσι, πλημμυρίζοντας την

Προφασα και τη Νίκαια στο αίμα. —Κόμισε στα περιχώρα της Προφασα— γράφει ένας χρονικογράφος— έκαιονάδες ανομοροτον σαν σταρύλια, και άπαθροσε στους συγγενείς τους να τους θάγουν, γιατί ήθελε να ξεραθούν στον ήλιο, να δαρθούν άπ' τους άνέμους, έτσι που να μοιάζουν με τα οκίαχτρα που βάζουν σ' χωμακοι στα χωράφια, για να διώχωνν τα πουλιά.

Πολλούς άλλους από τους ανωμώτες έλαψε ζωτανούς στον 'Ιπλόδομο του Βυζαντίου. Για να τρομοκρατή τους έχθρούς του, έπινώωσε τις πιο άάναστατες τιμωρίες.

Έτσι, μιά μέρα, για να τιμωρήσει ένα δυστυχισμένο πολίτη, του όποιον το μόνο έγγλημα ήταν ότι είχε μιλήσει άνευλαβώς για το πρόσωπό του, διέταξε να του περάσουν μι σούβλα, να τον ψήσουν με σιγαφι φροτιά και έπειτα να κόβουν διάφορα κομμάτια άπ' τις σάρκες του και να τα σερβίρουν στην άτυχη σύζυγο του, αναγκάζοντάς την να το φάη!...

Έπειτα από τις τρομερές αυτές εκδικήσεις, κάθε γαλήνη μεταξύ των ευγενών είχε εξαφανιστεί. Όλοι έτρομαν για τη ζωή τους, βλέποντας ότι ο 'Ανδρόνικος περπατούσε μέσα στο αίμα.

Ανεβαίνοντας στο θρόνον, ο 'Ανδρόνικος είχε διατηρήσει και το μεγάλο πάθος του για τις γυναίκες. Άν και είχε λίγη φάλαρα στο μέτωπο και άσπρες τρίχες στους χορτάτους, εξακολοθοσε να διατηρή πάντα την έδια λαμπρή και νεανική εμφάνισι που είχε και άλλοτε. Ζούσε περιτομορισμένος από τις ενουομίες του, ή όποιες τον άκολοθοσαν όπου κι άν έπήγαινε, δημοσιονώντας μεγάλο σκάνδαλο στην πρωτεύουσα.

Σε ήμιαία έζηητα τριών χρόνων, έννοιση τα ίδια έρωτικά πάθη που είχε στα είκοσιπέντε του χρόνια. Επίσπιμ ενουομίες του ήταν τότε ή φροαία άάλητοίς Μαρωτίτικα, για την όποια έννοιση έξαιροτική περιήρνα.

Οι έχθροί του, βλέποντας όλα αυτά, δεν έπαυαν να τον κατηγοροδν και να τον άποκαλοδν: δήμο, σκόλλο διφρασμένο για αίμα, γέρο έμοροαμένο, μάλιστα της άνηρωτότης. Πρίατο κτλ. κτλ. Ο 'Ανδρόνικος όμως ποής άφηνε να λένε, βέβαιος ότι θα ζούσε πολλά ακόμη χρόνια και ότι θα πέθαινε ήσυχος στο κρεβάτι του.

Σ' αυτό όμως γελιότανε.

Τον Αύγουστο του 1185 έξαφνα, παροασίστηκαν οι Νορμανδοί και κατέλαβαν με το στόλο τους τη Θεσσαλονίκη, ενώ ο στρατός τους προχωρούσε πρής την Κοσταντινουπόλι. Ο 'Ανδρόνικος, σαν καλός αυτοκράτωρ, έλαβε στην άρχή έναντιον των έπδρομούν των στρατωτικά μέτρων, τα όποια έπαγόρανε ή κατάσταση. Μά δεν άργησε να παραμείλη τη στρατωτική άμυνα της χώρας. Αιτή ή άδιαφορία του προκάλεσε μεγάλη δυσφορία στην Κοσταντινουπόλι. Ο 'Όιος έκείνος λυός, ο όποιος ως τότε ελάτρευε τηφιάν τον 'Ανδρόνικον, φοβισμένος πορα, άρχισε ν' άπομαζορνεται άπ' αυτόν και να μιλήει έλειθρα.

Όλοι τότε απέδιδαν τις νίκες των Νορμανδών στα έγγληματα του 'Ανδρονίκου.

Ο αυτοκράτωρ, άνησυχος για τη μεταβολή αυτή της κοινής γνώμης, έδιδασίσε τη σκληρότητά του. Πολυάριθμες συλλήψεις διέτάχθησαν και ή φυλακές ξεχείλισαν από τους κρατομμένους. Συγχρόνως

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Με φωνή χορούμενη, με γλυκαία φωνή ή καμπάνα έσπαινε κάθε αόγη και βραδί, γελαστοί την άκουσαν όλοι οι χριστιανοί κι' έτρεχαν κοπάδι.

Μά της μουρης μοίρας της ήτανε γραφτό ναρήν καταπάνο της έστοχο λιθάρι. 'Η καμπάνα ράγισε κι' έχασε μ' αυτό της σούς τη χάρη.

Εόθυμη και πρόοαρη φτάνει ή Πασχαλιά και γελοδν και χαίρονται οι χοροκομμένοι. 'Η καμπάνα ή δύστοχη με βροχή λαλιά— θλιβερά σημαίνει.

'Ω καρδιά που σ' έπνιξαν πόνοι περισοοί κι' δεινρα σε πλήγωσαι φροτικά και πλάνα, πές τα τα τραγοδία σου θλιβερά κι' έσο, όπως ή καμπάνα...

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ροφους πρής την Κοσταντινουπόλι. Ο 'Ανδρόνικος, σαν καλός αυτοκράτωρ, έλαβε στην άρχή έναντιον των έπδρομούν των στρατωτικά μέτρων, τα όποια έπαγόρανε ή κατάσταση. Μά δεν άργησε να παραμείλη τη στρατωτική άμυνα της χώρας. Αιτή ή άδιαφορία του προκάλεσε μεγάλη δυσφορία στην Κοσταντινουπόλι. Ο 'Όιος έκείνος λυός, ο όποιος ως τότε ελάτρευε τηφιάν τον 'Ανδρόνικον, φοβισμένος πορα, άρχισε ν' άπομαζορνεται άπ' αυτόν και να μιλήει έλειθρα.

Όλοι τότε απέδιδαν τις νίκες των Νορμανδών στα έγγληματα του 'Ανδρονίκου.

Ο αυτοκράτωρ, άνησυχος για τη μεταβολή αυτή της κοινής γνώμης, έδιδασίσε τη σκληρότητά του. Πολυάριθμες συλλήψεις διέτάχθησαν και ή φυλακές ξεχείλισαν από τους κρατομμένους. Συγχρόνως

λάβαινε χίλιες προφυλάξεις και για την προσωπική του ασφάλεια. Περιτοχιζόταν διαρκώς από σωματοφύλακες και συνοδεύονταν παντού από ένα τεράστιο σκυλλο, ικανό να τὰ βάλει με λιοντάρι.

Όσο έβλεπε δε τον κίνδυνο να μεγαλώνη γύρω του, τόσο έννοιωθε να μεγαλώνη και η άγρια ενεργητικότης του.

Παρ' όλα αυτά όμως, ο 'Ανδρόνικος έννοιωθε πειά τον έναντο του κλοναζόμενο. Γεμάτος άγωνα, σιμβουλεύονταν τους μάγους, κίταζε τὰ σφάγια και άνησυχούσε τρομερά να μάθη τι προηίγνια τὰ δάκρυα που έτρεχαν από τὰ μάτια μιας εικόνας του 'Αγίου Παύλου, η οποία βρισκόταν στο παλάτι...

Έλεπτα, έξαφνα, ξαναθόρυβε. Κατά τη διάρκεια της αναπαυίνσώς του αυτής, διεπράξε την άπνοηροσία, έπειδή ένόμιζε τὸ θρόνο του εξασφαλισμένο, να έγκαταλείψη την πρωτευσία και να πάη μαζί με τη γυναίκα του και την εννοούμενη του να μείνη σε μιὰ άπ' τις έξοχικές του έπαυλεις.

Μά, κατά την άποσία του αυτή, έμελλε να ξεσπάση στο Βυζάντιο η κρίσις που από τόσο καιρό προετοιμαζόταν.

Μεταξύ των ενγεγνών που η αστυνομία του 'Ανδρόνικου έπιτρούσε κατά διαταγή του, ήταν και ο 'Ισαάκιος 'Αγγελος, άνθρωπος μετρίου πνεύματος και χωρίς θέλησι. Γι' αυτό τὸ λόγο μάλιστα ο αυτοκράτωρ, θεωρώντας τον ως άκίνδυνο, τον έλεγε άφρονι να τήση. Μά τις ήμερες έκείνες ζοηοή αντιδραστική κίνησις παρεξηγήθη στην Κωνσταντινούπολι και ο διεκτινήτης της άστυνομίας, προληπτικώς, θέλησε να συλλάβη και τον 'Ισαάκιο 'Αγγελο.

Ο φόβος όμως έκανε γενναίον τον 'Ισαάκιο και, όταν έπιγαν να τον συλλάβουν, άφου σκότισε με τὸ σπαθί του τον άρχηγό του άποπάσματος, πήδηξε στ' ώλόγυ του και, κρατώντας ακόμα στο χέρι τὸ ματωμένο σπαθί του, έτρεξε να καταφυγή στο ναό της 'Αγίας Σοφίας.

Ο λαός, βλέποντάς τον, συγκινήθηκε, έλαβε τὸ μέρος του και σε λίγη ώρα όλη η Κωνσταντινούπολι έλεγε σιωπηλὴ τὸ πόδι. Όλος ο πληθυσμός της έλεγε συγκεντρωθε γύρω άπ' την 'Αγία Σοφία, για να έμποδισί της άρχές να συλλάβουν τον φυγάδα.

Την άλλη μέρα δε ο λαός, ο όποιος τὴ νύχτα δέν έλεγε κοιμηθεί, άρχισε να σελέπεται ν' αναγορεύσει αυτοκράτορα τον 'Ισαάκιο.

Έκείνη άκριθάς την ώρα, ο 'Ανδρόνικος, ο όποιος ειδοποιήθηκε τη νύχτα για τὴ στάσι, επέστρεψε στην πρωτευσία.

Μά ήταν άργά πειά. Η επανάστασις έμεινε.....

Ο λαός έπαψε τώρα τις πόρτες των φυλακων, άπελευθέρωσε τους φυλακισμένους ενγενηές και, από την άρχηγία τους, όργανωνόταν και ο πλιθόνος.....

Ο 'Ισαάκιος 'Αγγελος, χωρίς να τὸ θέλη κι' ο ίδιος, έλεγε αναγορευθεί αυτοκράτωρ και τον έλεγε στέψει ο πατριάρχης μέσα στην 'Αγία Σοφία.

Τώρα τὸ πλιθόν έτοιμαζόταν να έπιτεθί και έναντίον των ανατόρων.....

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΠΑΝΩΛΗΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μιά από τις τρομερότερες έπιδημίες που μαστιζον την ανθρωπότητα από παλαιωτάτων χρόνων, εινε και η πανώλης. Οι γιατροί πιστεύουν ότι η άρρωστικη αυτή μεταδίδεται διά των ποντικών, πράγμα που ένσχυεται και από τις λαϊκές παραδόσεις. Στο Γιουντί της Κίνας, π. χ., η πανώλης εινε γνωστή με τὸ όνομα εισπένεια των ποντικών. Στην Αίγυπτο πάλι κατά την αρχαιότητα ο ποντικός ήταν σύμβολο της πανώλους. Έπίσης στο ναό του θεού των Αιγυπτίων Φθα, ο δαίμων της καταστροφής παρίστατο κρατώντας στα χέρια του έναν ποντικό.

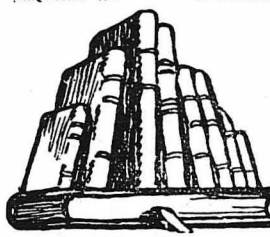
Γιά τον ίδιο θεό υπάρχει και η έξηξι παράδοσις: "Όταν ο βασιλεύς των Ασσυρίων, Σενεχεριβ, εισέβαλε στην Αίγυπτο, ο Φθα σκόρπισε στο στρατοπέδου του μέσα σε μιὰ νύχτα χιλιάδες ποντικών, οι όποιοι προξένησαν τὸ θάνατο σε 185.000 στρατιώτες. Για να επέλθη λοιπόν μιὰ τόσο μεγάλη καταστροφή, έξηγούν οι νεώτεροι έπιστήμονες, δέν μπορεί παρά οι ποντικοί έκείνοι να ήσαν φορείς μικροβίων πανώλους.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΤΟΙΧΕΙΘΕΤΑΣ

Μοίρα κακή σὰς έλαχε κι' αιώνια δυστυχία, ένω συχνά καλέετε με όλα τὰ στοιχέια, δέν φτάνουν τόσα βάσανα και τόση τιμωρία, των συγγραφέων πάνω σας φροτώνη τη μορία!

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ένας χαρακτηρισμός του κ. Πώπ για τὸ κέρμα των Φιλελευθέρων. Μιά κεφαλή με 350... στάματα! Ο Σπέννεκ για τὰ όχρωμάτα του Μεσολογγίου. Τὰ υπέρεχα λέγεις του Γέρου Νίκα. Μιά καρπάνια της «Εφημερίδος των Σζητήσεων». Πώς έλυσε τὸ ζήτημα ο κ. Πώπ. 'Αφάνταστα αρλεμπολογία. Ο θάνατος της εφημερίδος. Τὰ κώλυα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Όταν ο κ. Πώπ ήταν βουλευτής Ψαρών, κατεφέρτε μιὰ μέρα στην 'Εθνοσυνέλευσι κατά των Φιλελευθέρων.

Τότε ένας βουλευτής σηκώθηκε και φώναξε :

— Τὸ κόμμα των Φιλελευθέρων γνωρίζε να πεθαρζή. Έχει μιὰ κεφαλή.

Και ο κ. Πώπ του άπάντησε έτοιμός :

— Μάλιστα, τὸ βλέπω... Είσαστε μιὰ κεφαλή και 350... στάματα!...

"Όταν ο Βασιλεύς Γεώργιος πήγε στα 1863, για πρώτη φορά, στο Μεσολόγγι, συνοδεύονταν από τον Λαύο μουσιτσουμπούλο του, κόμητα Σπέννεκ.

Ο Σπέννεκ ειδη στο Μεσολόγγι τὰ λείψανα του φροφον του, τὸ όποιο οι Τούρκοι και οι 'Αραβες δέν είχαν κατορθώσει να έσπορθήσουν.

Έγύμισε τότε στους συνοδούς του και ειπε με περιφρόνησι :

— Ένα τέτοιο ανίσχυρο πρόζωμα, έγω θα τὸ έλαψα με 400 μύον Δανούς.

Ο παριστάμενος έκεί παύλης πολυμιστής γύρω Νίκα, όταν έμαθε τὴ έλεγε ο ξένος, ειπε ειρωνικά :

— Θα τὸ έλαφνε, λέει, με τετρακόσιους Δανούς... Μά θάρητε κι' έκείνοι που ήταν μέσα να ήσαν Δανέζοι, σαν κι' αυτών, για να μπορέση να τὸ πάη, πέστε του τὰ χαμπερία...

Πρό 40 έτων ξεδιδέτε στην 'Αθήνα μιὰ σαβαροτάτη εφημερίς, η «Εφημερίς των Σζητήσεων» του άειμνήστου Βαλέττα.

Ένα καλοκαίρι ο Βαλέττας οκέφτηκε να κάνει μιὰ καμπίνα και τη καμπίνα αυτή την ανέθεσε στον κ. Γεώργ. Πώπ, νέον τότε δημοσιογύφο. Ο κ. Πώπ θα ρωτούσε τους αναγνώ-

στας της εφημερίδος: «ποιά ήταν η καλύτερη έξοχη των 'Αθηνών». Ο Βαλέττας ένόμιζε ότι όλοι οι 'Αθηναίοι θα άπαντούσαν οσο-ως και θα σιχητόσαν επί του θεέντος θέματος.

Οι 'Αθηναίοι όμως, φαινόταν πως είχαν άλλες άσυχολίες και κανένας δέν άπάντησε. Ο κ. Πώπ τότε σοφίστηκε να άπαντήσ αυτός άντι των..... 'Αθηναίων. "Εστελενε λοιπόν έπιστολές ο ίδιος στην εφημερίδα και κατόπιν τις... δημοσίευε. Έπειδή όμως τότε έλεγε κι' αυτός πολλές άσυχολίες —τις χονρές άσυχολίες της νεότητος— παρακάλεσε τους φίλους του και τους συναδέλφους του να τον βοηθήσουν στις άπαντήσεις. Έκείνοι τότε άρχισαν να γράφουν, δετι αρλοήματα τους κατέβαινε. Έτσι κατάντησε να δημοσιεύονται στις στήλες της σοδαράς «Εφημερίδος των Σζητήσεων» γνώμες έξωφρενικές και να υποδεικνύονται με έξωφρενικά επιχειρήματα, ως καλύτερες έξοχες των 'Αθηνών, τα... Σφαγαία, ό... Παλαιός Στρατώνας, ό... Ποδοκίφτης και ή... Γαργαρέττα!...

Ο μακαρίτης Βαλέττας έδιάβαζε τις άπαντήσεις αυτές με ύπομονη και ψιθύριζε με έκπληξι :

— Πολύ περίεργα γούστα έχει αυτός ο κόσμος! 'Αλλά άφου αυτή εινε η δημοσία γνώμη, όφείλομεν να την σεβασθώμεν και να δημοσιεύομε τας έπιστολές.

"Όταν τελείωσε τὸ φλέγον αυτό δημοσιογραφικό ζήτημα, έλεγε τελειώσει και τὸ θέρος, αλλά και η «Εφημερίς των Σζητήσεων».

Οι συντάκται μοίρασαν τότε άναμεταξύ τους τὰ έπιπτα της εφημερίδος εν πλήρει κοινοκτημοσίη και λότητι, "Όταν είχαν όλα μοιραστεί, κατέβησε και ο ταμίας της εφημερίδος, ο μακαρίτης Ζώνης, ιδιαίτερος γραμματέης του Δεληγιάνη κατόπιν.

Τότε ο Μπάμπης 'Αννινος, εκ των συντακτών κι' αυτός, έξεκορέμασε την επιγραφή, που ήταν από πάνω από την πόρτα του γραφείου των συντακτών, την ηλέξε «ΣΥΝΤΑΞΙΣ» και την έδωσε στο Ζώνη, λέγοντάς του με σοβαρότητα... συγχαμητική :

— 'Ιδού, λάβετε και σεις σ ύ ν τ α ξ ι ν !...